

kommer alle de smaa Bemærkninger. Der bliver her i det høje Ting grumme ringe Plads for alle os smaa Profeter.

Jeg har et Par lokale Spørgsmaal, jeg gerne vilde have Lejlighed til at drage frem. Der er paa Finanslovsforslaget en Bevilling, jeg tror paa 320 000 Kr., til Krigsinvalideskolen i Sønderborg — det er under Justitsministerens Budget. Jeg har i de sidste Dage modtaget Klager fra de Krigsinvalider, som er paa Skolen, de klager i høj Grad over Forholdene, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Justitsminister, om Staten har et Tilsyn med denne Skole. Det er en privat Skole, der ejes af Sønderjydsk Fond og Røde Kors, men det forekommer mig, ikke mindst af Hensyn til de Klager, der fremføres — jeg har her en Liste, som 80 Krigsinvalider har underskrevet —, at det, naar Staten betaler et saa stort Tilskud, var rimeligt, om ogsaa Staten havde et Tilsyn med denne Skole. Man har fra Skolens Side blandt andet stærkt agiteret for at faa Krigsinvalider til at gaa paa Skolen, og man har lovet dem fri Kost og Forplejning, men naar de saa, utilfredse med Forholdene, forlader Skolen, trækkes det fra i deres Invaliderente. Jeg vil ogsaa i den Anledning spørge, om Invalidenævnet har nogen som helst Beføjelse til, fordi Krigsinvaliderne forlader Skolen, at trække fra i den Rente, som en Gang er tilstaaet dem.

Endvidere har jeg en Anmodning til den højtærede Trafikminister. De timelønnede Remisearbejdere, Depotarbejdere i Sønderjylland klager over, at de ingen Andel har faaet i det ekstra Stedtillæg, Rigsdagen bevilgede i Fjor. De paastaar, at de overhovedet ikke faar noget Stedtillæg, og alligevel trækkes det fra i deres Huslejegodtgørelse. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at undersøge dette Forhold. Hver Gang man kommer til Møde, møder man disse Klager. De paagældende forstaar ikke, hvorfor de ingen Andel har faaet i det ekstra Stedtillæg paa 600 Kr., som blev bevilget af Rigsdagen sidste Aar. Om det er, fordi de er timelønnede, ved jeg ikke. Jeg spørger kun.

Endelig har jeg til den højtærede Finansminister en Anmodning fra Tønder By. I Tønder skal der udføres meget store Klokarbejder. Jeg ved, at Kommunen enten har anmodet eller vil anmode Staten om at faa Tilskud til disse Arbejder og begrundet det med, at de andre tre sønderjydske Byer har faaet Tilskud til deres Havne. Jeg vil meget stærkt anmode den højtærede Finansminister om, at der ogsaa maa blive taget Hensyn til en saadan Henvendelse fra Tøn-

der Købstad. Jeg tror, det vil være udmærket paa sin Plads, at man ikke i Tønder kan sige, at man bliver forbigaaet, og det er overordentlig nødvendigt, at disse Arbejder udføres.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt) har bedt om Ordet for tredje Gang under denne Forhandling. Det ærede Medlem kan kun faa Ordet med Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Tingets Samtykke som givet. (Odhold). Det er givet.

H. P. Hansen (Randers Amt): Da den højtærede Justitsminister den 14. i denne Maaned havde Ordet, gjorde han mig den — efter hans Mening — Ære at omtale mig paa følgende Maade: „Jeg kender det ærede Medlem meget godt og ved, at han i en for mig vanskelig Tid ikke var bange for at staa op her i Rigsdagen og tydeligt og klart tage en forfulgt Amtmand i Forsvar; uagtet hans Parti var imod ham, havde han Mod nok til at staa op og forsvare denne bureaukratiske Amtmand, som overhovedet intet Meneske turde nærme sig, fordi han var alt for vigtig og ikke til at omgaa“. Da den højtærede Justitsminister hin Dag overøste mig med Ros og Hæder i den Grad, følte jeg mig naturligvis lidt smigret, men paa den anden Side dog noget ked af at blive rost paa den Maade af en Modstander. Men jeg ved godt, at den højtærede Justitsminister havde sine Grunde, og efter hans Opfattelse i det Øjeblik gode Grunde, til at omtale mig paa den Maade. Denne Nat og denne Morgenstund har imidlertid været afgørende for mig for mit Syn paa den højtærede Justitsminister, og jeg er næsten ved at sige, at skønt disse to, Justitsministeren og Verdenskrigen, naturligvis ikke kan sammenlignes, har alligevel den Omvæltning, der i saa godt som alle Menneskers Sind har fundet Sted efter Verdenskrigen, og som naturligvis ogsaa har ramt mig, gennem denne Nat og denne Morgenstund ogsaa foraarsaget en fuldstændig Omvæltning af mit Syn paa den højtærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister var nu endelig henimod den lyse Dag naaet til, at Embedshemmeligheder kan en overordnet give en underordnet Ret til at krænke. Af alt, hvad den højtærede Justitsminister i denne Nat har sagt af Ord, der aldrig burde være udtalt, var disse Ord af ham for mig de afgørende: Embedshemmeligheder kan gives til Pris af en underordnet, naar en overordnet giver ham Tilladelse til det.